

RÓNAY GYÖRGY :

A KÖLTŐ MEGDICSŐÜLÉSE

*Emlékszel ujjé a ligetben
ringlispilt nézni hogy szerettem,
elnéztem volna órahosszat...
rég romok már a régi hinták
s a lányok is, Marik, Rozinkák
portadoznak.*

Gyerekkoromból annyi emlék
jut most eszembe, annyi fájó
kis semmiség, micsoda háló
a múlt, amely örökre megfog?
Bizony annak már csak a legjobb,
ki lassan elfelejti testét,
leválik arcáról a festék,
leválik csontjáról a hús...
Volt már ember, ki soha bús
nem volt, ki mindég csak mosolygott,
boldogtalan nem volt, se boldog,
(hordtad a boldogság sebét is),
mondjátok meg, micsoda fétis
ment meg az élettől, mi menti
azt ki csak a békét esengi
s legszívesebben eltemetni
hagyná magát, vagy szállna, mint a
ligetben szállt a régi hinta
és rajta lányok és bakák,
a kék égen repültek át
sikítva, harsogva, röhögve
s látták kerengni fönt a lombot...
boldogok a futóbolondok
mindörökre.

*Emlékszel ujjé a ligetben
ringlispilt nézni hogy szerettem,
elnéztem volna órahosszat...
rég romok már a régi hinták
s a lányok is, Marik, Rozinkák
portadoznak.*

S eszembe jut az is mikor
egy júniusi délutánon
szelíden felhőzött a tájon
kocsik nyomán a messzi por,
a mákvirágok lila szirma lengett
és úgy éreztem akkor a szerelmet,
mint egy fájó sebet, amelyre nincsen
gyógyító orvosság, és ami minden,
amiért érdemes, ami az álom,
amit kergetünk Operenciákon,
és ami csak addig olyan tündéri,
amíg az ember keze el nem éri...
jaj mért van az, hogy minden, ami távol,
olyan igézön, fényesen világol
és aki mindent, mindent megszerezhet,
mért hajszolja mégis csak azt az egyet,
ami nem az övé, nem is másé,
hanem csak álom és egy más világé?

Néha megállok én az utcán
és azt idézem, aki nem volt,
csodálatos arcát a mennybolt
csillagai közé hazudván,
néha hasonlít holt anyámra,
elmosódva villan az árnya,
és néha mint egy régi képen
Csipkerózsika mesében,
s én nézem arcát, egyre nézem
és kezem összetéve kérem,
hogy közelebb soha ne jöjjön,
maradjon sértetlen gyümölcsöm,
maradjon annak ami: kéklő
és életemet elkísérő
szebbik valóm vágyképe, fantom
és így eseng hozzá a hangom:

*Próbáltam én már annyi mindent,
mágusokat és kabbalát,
föltettem csillagok ragyognak
s ma már tudom: minden javak közt
a legnagyobb jó a te szád.*

*Akarom, hogy nap legyek
és légy te a cseresznyefa,
virágozz ki, ha rád tekintek*

*s teremd gazdagon csókjaid
pirosbélű gyümölcseinket.*

*Hiába hangok kémiája
Stravinszky, Respighi, Ravel,
többet ér nékem a te hangod,
visszhangja itt zúg ereimben
és nem enyészhet soha el.*

*Budapesten a Nagykörúton
megálltam egy télvégi estén
s magamban úgy imádtalak,
mint a fétisét a pogány,
kincsét egy babonás keresztény.*

*Eső szitált. Én nem tudom,
mi vár rám még az életben,
csak azt tudom: minden kalandban
mindig, akaratlanul is
csupán teutánad esengtem.*

*Az ember hajszol annyi rosszat,
és olyan keveset talál,
de ha te takarsz a hajaddal,
hiába keres a halál
és hiába keres az élet.*

*Túl vagy te életen halálon,
te vagy az a végső titok,
amit hiába ostromoltak
a bölcsek és az eszelősek
és amit én úgy áhitok.*

*Szeretném, ha nagyon akarnád,
hogy én nagyon akarjalak,
harmatozd puha szirmaid rám,
pihenek ágaid alatt
és úgy érzem, boldog vagyok.*

*A boldogság illékony álom,
de ez az álom soha nem
érheti végét, ez az álom,
ez az álom az életem,
ez az álom a végtelenség.*

*Te vagy a... nem tudom, mi vagy,
csak azt tudom: te vagy a minden*

*és azt tudom, hogy sose hittem
hogy ilyen gazdag a valóság
s az élet ily csodálatos kincs.*

*Ne nézz rám, éget a szemed,
vagy inkább égess, égve nézz rám,
máglya vagyok, lángol az én szám
és lassan lengedez feléd
létem áldozatfüstje némán.*

*Nem hittem én már a csodákban,
te vagy a csoda és hiszek.
Engedd, hogy lehulljak eléd
és hullasd le az ajkaimra
csókizű gyümölcseidet.*

Imígyen énekelt a költő,
így imádtá a lehetetlen
nagyszerűségét, soha szebben
nem dicsérte még emberöltő
azt, ami nincs és ami van
léttelen létébe bezárva,
és a csillagok ragyogása
ragyogott a szavaiban.

Imígyen énekeltem én
és a szavamra hirtelen nagy
zúgás támadt és tünde fény
és szólt a szózat: aki nem vagy
csak álmaidban általam:
hallgasd áhítattal szavam!

*Az álmaid tüzén szoktam kigyúlni éjjel,
és egy vagyok veled és mégis egyre más
te vagy az aki látsz és én a látomás,
de ha te nem akarsz, nem villanhatok én fel.*

*Te teremtesz meg és léted meg én teremtem
hol nem vált meg külön az igen és a nem,
a lélek mélyén nem választ szét a nem,
férfi és nő vagyok, nő s férfi vagy te bennem.*

*Akarom, hogy akarj, téged meg én akarlak,
enyém vagy, én tiéd ködében e viharnak,
te földi, égi én, csodálatos iker.*

*Az életed vagyok és te vagy a halálom
s létünkéből kilobog s végigzúg a világon
a titok, a titok kába tüzeivel!*

Hol vannak a hajdani lányok,
akik sikítottak a hintán?
micsoda tompa éjben int rám
furcsa, ferde mosollyal árnyok?
hova lettetek, kis cselédek,
régibakák, vásárnapok?
hova megy az idő, az élet,
és hogy lehet, hogy még vagyok?
tudom, hogy egyszer meghalok,
de halálig hű maradok
ahhoz, kit magamból magamnak
alkottam, vagy aki magának
alkotott magából s az árnyak
és semmiféle rossz hatalmak
nem fognak annak a varázsnak,
annak az égi mágiának
erején amely összekötve
egymáshoz kapcsol mindörökre.

*Emlékszel ujjé a ligetben
ringlispilt nézni hogy szerettem,
elnéztem volna órahosszat...
rég romok már a régi hinták
s a lányok is, Marik, Rozinkák
porladoznak.*

Bizony mondom, barátaim
csak az az igaz ami égi,
és ami híven elkiséri
létünket életünknek éji
felhőkkel árnyas útjain.

És bizony mondom, hogy megéri
ez a semmi a mindet és
nincsen olyan nagy szenvedés,
ami ne volna túl kevés
annak, ki létét ráfecsérli.

Mi nagyobb, mint a pillanat?
Mi méltóbb, mint a lehetetlen?
Milyen fény lobog a szemedben?

Magasba nézz az ég alatt
és megtalálod magadat!

Soká tartott, míg lenni mertem
azon kívül, ami vagyok,
de sejtjeim már szabadok
és azért van, hogy vigadok
emlékekben és énekekben,

a költő túlnőtt lomha testén,
övé a mult és a jelen,
a halál és a szerelem,
és uraságát mindenben
ímgly hirdeti zengedezvén:

*Emlékszel ujjé a ligetben
ringlispilt nézni hogy szerettem,
elnéztem volna órahosszat...
rég romok már a régi hinták
s a lányok is, Marik, Rozinkák
porladoznak.*

Rónay György